

Dosar nr. _____

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL GALAȚI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI
ÎNCHEIERE

Ședința din camera de consiliu de la 19.10.2022

Completul compus din:

Președinte - _____

Judecător – _____

Grefier – _____

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă ÎCCJ – DNA – Serviciul Teritorial Galați reprezentat de
Procuror _____

Pe rol fiind soluționarea apelului formulat de apelantul – revizuent _____ împotriva sentinței penale nr. _____ pronunțată de Tribunalul Brăila.

La apelul nominal pentru apelantul _____, lipsă, a răspuns apărătorul ales _____, în baza împuternicirii avocațiale _____ aflată la dosar, lipsă fiind și celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită, potrivit art. 420 alin. 1 Cod de procedură penală, în referire la art. 353 alin. 1 Cod de procedură penală.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, în conformitate cu dispozițiile art. 121 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, după care:

Curtea pune în discuția părților solicitarea formulată de petent de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de dezlegare a unei chestiuni de drept.

Avocat _____, având cuvântul pentru apelantul _____, solicită să se aprecieze asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de dezlegare a unei chestiuni de drept.

Chestiunea de drept a cărei soluționare o consideră utilă ar putea să fie sintetizată într-o întrebare, această întrebare fiind dacă sintagma „când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia”, ce constituie conținutul articolului 453 alin 1 lit. e Cod procedură penală, precum și sintagma “toate hotărârile care nu se pot concilia” ce constituie conținutul articolului 453 alin 5 Cod procedură penală se referă și la situația în care starea de neconciliabilitate s-a creat între o hotărâre civilă definitivă cu caracter sancționator și, pe de altă parte, o hotărâre penală definitivă, în condițiile în care ambele hotărâri definitive au ca obiect stări de fapt identice sau conexe.

Conform art. 476 alin 2 Cod procedură penală solicită instanței suspendarea judecării prezentei cereri de revizuire până la data pronunțării hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept mai sus menționate de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

În concret, consideră că în cauză există hotărâri judecătorești definitive care sunt purtătoare de putere de lucru judecat și ele afirmă adevărul judiciar nu numai neconciliante, ci și profund contradictorii.

După părerea sa, se impune reunirea cauzelor pentru ca, în urma judecării cu cauzele reunite, să se dea o singură hotărâre care să stabilească un singur adevăr judiciar. Hotărârile la care face referire sunt pe de o parte, decizia numărul _____ pronunțată de Curtea de Apel Galați în dosarul nr. _____ și hotărârea penală de condamnare din dosarul _____. Astfel, este vorba de o hotărâre contencios-administrativă „de achitare”, urmată de o hotărâre penală „de condamnare” pentru aceeași faptă, astfel încât s-au pronunțat hotărâri ireconciliabile care se exclud reciproc.

În dosarul de contencios administrativ s-a reținut că și fără contract de arendă și un contract de arendă oricum acel contract de arendă nu are a niciun fel de importanță, important fiind că _____ a lucrat pământul. Acesta este singurul criteriu în raport de care se acordă subvenția. Există o contradicție între cele două hotărâri și consideră că în speță sunt întrunite acele condiții generale proclamate de articolul 475 Cod procedură penală.

În opinia sa, se află în prezența unor situații de chestiune de drept și aici mai sunt două probleme, respectiv dacă chestiunea dreptului este de ordin de drept material sau poate să fie o chestiune de drept procesual. Se află, de asemenea, în situația în îndeplinirii condiției ca rezolvarea acestei chestiuni de drept să aibă un impact determinant asupra rezolvării fondului cauzei. Nu în ultimul rând, este îndeplinită și condiția ca această problemă să nu fi făcut obiectul vreunei decizii de dezlegare a unei chestiuni de drept sau unui RIL.

Practica este neunitară, de exemplu la nivelul Curții de Apel Galați sunt două opinii, respectiv o opinie care susține că aceste chestiuni trebuie să fie numai de ordin material și că nu pot fi de un ordin procesual și o altă opinie care susține exact contrariul și anume că ar putea să fie și chestiuni de drept procesual obiect al unei astfel de sesizări și dezlegări.

Pe de o parte este vorba de Decizia _____ pronunțată tot într-o chestiune de dezlegare a unei probleme de drept, în care s-a arătat că nu numai o chestiune de drept material, dar și chestiune de drept procesual penal pot să formeze obiectul unei astfel de dezlegări atunci când problema respectivă de drept procesual se repercutează semnificativ asupra rezolvării fondului. Este evident că în speță există o repercusiune semnificativ asupra fondului. În funcție de rezolvarea acestei probleme se va putea spune dacă într-adevăr, în cazul prevăzut de 453 litera e, se poate avea în vedere și o astfel de hotărâre dată de o instanță specializată de contencios administrativ, care se bucură de o putere de lucru judecat egală cu a unei hotărâri penale.

Nu invocă și nu cere vreo autoritate de lucru judecat ci apreciază că ambele hotărâri sunt puternice și au autoritate de lucru judecat, dar este inadmisibil ca ele să se contrazică.

O altă decizie care a lămurit lucrurile este Decizia nr. _____ și există o jurisprudență nouă a instanței supreme și a celorlalte instanțe conform căreia hotărârile calificate ca subiect al revizuirii pentru neconciliabilitate, pot să fie date și atunci când ele privesc chestiuni care nu țin de fondul cauzei. *Per a contrario*, în această exprimare delicată, rezultă că aceste alte chestiuni care nu sunt de fondul cauzei, nu pot fi decât cele de drept procesual penal. În speța respectivă chiar s-a reținut că și în materie de executare de pedepse, atunci când s-a pus problema care este o problemă într-adevăr vreme care excede de fondul cauzei, se poate ridica o astfel de probleme, deși este una de drept procesual.

O altă problemă care s-ar putea ivi în acuzare este aceea dacă această sesizare pentru o decizie de dezlegare a unei chestiuni de drept poate să fie făcută în cursul judecății unei căi extraordinare de atac și pe acest aspect există o decizie dată într-un recurs în casație. Este vorba de decizia _____ care a dat un răspuns afirmativ.

În aceste condiții, apreciază că sunt întrunite toate acele criterii pe care le-a trecut deja în revistă și că este vital ca petentul să beneficieze de acest drept și de a avea o hotărâre care să țină seama de toate probele și de toate argumentele care au fost invocate atât în hotărârea instanței specializate, cât și în hotărârea penală. Pentru aceasta însă este nevoie de această trecere, și anume să se lămurească de Înalta Curte de Casație și Justiție dacă acele sintagme se referă și la situația în care avem o hotărâre judecătorească dată într-un într-o procedură cu caracter civil, contravențional sau de contencios administrativ.

Reamintește că din punctul său de vedere text, legiuitorul a fost destul de clar atunci când a vrut să facă o diferențiere și să se refere numai la hotărâre penale.

Legea procesual penală nu distinge cu privire la natura juridică civilă sau penală a hotărârilor judecătorești vizate de prevederile art. 453 alin 1 lit e Cod procedură penală și, cum aceasta este o lege organică, ea nu poate fi completată de practica judiciară sau doctrină, ea fiind supusă întotdeauna unei interpretări restrictive, și aplicării principiului de drept "*ubi lex non*

distinguit nec nos distinguere debemus”: atât timp cât legea procesual penală nu distinge cu privire la natura de orice fel a hotărârilor judecătorești definitive aflate în stare de neconciliabilitate cu o hotărâre judecătorească definitivă penală, nici cei care aplică legea nu pot să facă astfel de distincții și să adauge la lege.

Față de toate cele de mai sus, solicită admiterea cererii cu consecința suspendării judecării cauzei.

Reprezentantul Parchetului, având cuvântul, solicită respingerea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, așa cum a fost formulată de revizuent.

Apreciază că nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile în care problema de drept invocată nu suscită interpretări și poate fi analizată și apreciată de către instanța de apel, la fel cum a fost analizată și apreciată inclusiv de către instanța de fond care a pronunțat sentința ce face obiectul prezentului apel.

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu reprezintă o obligație procesuală, numai o opțiune, sesizarea fiind așadar dar facultativă. Articolul 475 Cod procedură penală prevede ca o curte de apel investită cu soluționarea cauzei, în ultimă instanță constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept a reținut în cadrul Deciziei nr. ____, publicată în M.O. numărul ____ următoarele:

„Sesizarea instanței supreme trebuie să fie consecința constatării utilității demersului, simpla solicitare a părerii nefiind o condiție suficientă. Această concluzie se desprinde din caracterul normei supletiv, iar nu imperativ, completul va putea să solicite Î.C.C.J. să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu a chestiunii de drept. De altfel, jurisprudența recentă a valorificat acest caracter, existând încheieri prin care s-au respins solicitările de sesizare ca nefiind necesare în raport cu problema care ar urma a fi soluționată.” Sunt indicate un număr de două încheiri, una pronunțată de Î.C.C.J. Secția penală și o încheiere pronunțată de către Curtea de Apel Oradea.

Prin urmare solicită respingerea cererii formulată de petent de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri de dezlegare a unei chestiuni de drept.

Avocat _____, având cuvântul în replică, arată că hotărârea invocată de Parchet este de acum __ ani prin comparație cu cea invocată de apărare, decizia nr. ____ în care se arată că: „S-a evidențiat că în jurisprudența recentă a instanței supreme și a celorlalte instanțe, se regăsesc hotărâri calificate ca fiind supuse revizuirii pentru motivul neconciliabilității, chiar dacă ele nu conțin o rezolvare a fondului cauzei”. Sunt exemplificate 6 decizii care converg în același sens și anume că poate să fie și o problemă de drept procesual, atunci când această problemă de drept procesual are un impact major asupra rezolvării chestiunii de fond.

_____, în dreptul procesual, spune: „Sunt contrazise în prezent teoriile conform cărora normele de drept procesual penal constituie doar un cadru procesual formal în care se rezolvă conflictul de drept penal. Acestea pot determina în anumite cazuri și rezolvare a conflictului, transpus din punct de vedere juridic, în rezolvarea pe fond a cauzei.” Deci, în aceste condiții, consideră că rezolvarea acestei probleme este vitală în spetă.

Mai arată că, din punctul său de vedere, hotărârea pronunțată de Tribunalul Brăila este o hotărâre nemotivată, o hotărâre care aduce o gravă atingere aceluși aviz consultativ dat de către Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni, în sensul că nu conține acele argumente convingătoare, conține fraze frânte, fraze care nu sunt duse la capăt, conține analize care contrazic

realitățile din dosare și altele, aspect care fac din această hotărâre, să nu fie deloc un exemplu de citat într-o sală de judecată.

Reprezentantul Parchetului, având cuvântul în replică, arată că încă de la momentul intrării în vigoare a prezentului Cod de procedură penală și până în prezent, în ciuda interpretărilor diferite, articolul 470 nu a comportat modificări din partea legiuitorului, sens în care încă din 2014 textul legal prevede că un complet de judecată va putea solicita ÎCCJ pronunțarea unei asemenea hotărâri prealabile.

Avocat _____, având cuvântul în replică, arată ca această chestiune de drept, fie de drept material, fie de drept procesual, trebuie să fie într-o relație de dependență și să aibă un efect concret asupra conținutului hotărârii. Precizează că va depune concluzii scrise în acest sens.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera;

DISPUNE

Amână pronunțarea asupra cererii formulate de petent prin apărător ales, de sesizare, conform art. 475 C. proc. pen., a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la data de 03.11.2022

Acordă termen de control la data de 23.11.2022.

Pronunțată în ședința publică de la 19.10.2022.

Președinte,

Grefier,

Dosar nr. _____

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL GALAȚI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI
ÎNCHEIERE

Ședința din camera de consiliu de la 03.11.2022

Completul compus din:

Președinte - _____

Judecător – _____

Grefier – _____

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă ÎCCJ – DNA – Serviciul Teritorial Galați reprezentat de
Procuror _____

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra cererii formulate de petentul _____ de sesizare, conform art. 475 C. proc. pen., a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Dezbaterile au avut loc în data de 19.10.2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data 03.11.2022 când a dispus următoarele:

CURTEA

Mai având nevoie de timp pentru a delibera;

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 17.11.2022, pentru când soluția va fi pusă la dispoziția părților și a procurorului prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică din data de 03.11.2022.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Dosar nr. _____

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL GALAȚI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 17.11.2022

Completul compus din:

Președinte - _____

Judecător – _____

Grefier – _____

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă ÎCCJ – DNA – Serviciul Teritorial Galați reprezentat
de Procuror _____

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra cererii formulate de petentul _____ de sesizare, conform art. 475 C. proc. pen., a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Dezbaterile au avut loc în data de 19.10.2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea inițial la data 03.11.2022 și ulterior la data de 17.11.2022, când a dispus următoarele:

CURTEA

Asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. _____ pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul cu nr. de mai sus, în baza art. 475 Cod procedură penală s-a respins ca inadmisibilă cererea formulată de către revizuentul _____ privind sesizarea Inaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, iar în baza art. 459 alin. 5 Cod procedură penală, s-a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire a sentinței penale nr. _____ a Tribunalului Brăila definitivă și modificată prin decizia penală nr. _____ a Curții de Apel Galați, formulată de către revizuentul _____.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală a fost obligat petentul la plata sumei de 300 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, Tribunalul Brăila a constatat următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul primei instanțe, sub nr. _____ revizuentul _____ a solicitat revizuirea sentinței penale nr. _____ a Tribunalului Brăila din dosarul nr. _____ definitivă și modificată prin decizia penală nr. _____ a Curții de Apel Galați.

Hotărârea de condamnare definitivă nu se conciliază cu o altă hotărâre definitivă pronunțată în Dosarul nr. _____ de instanța specializată a Curții de Apel Galați - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, respectiv Decizia nr. _____, care avea autoritate de lucru judecat în fața organelor de urmărire penală și a instanțelor de judecată penală, în condițiile în care ar fi fost respectat art. 52 alin. (3), în forma constituțională care a fost stabilită prin Decizia nr. 102 din 17 februarie 2021, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor 52 alin. (3) din Codul de procedură penală publicată în Monitorul Oficial nr. 357 din 7 aprilie 2021.

Instanța penală a pronunțat o hotărâre definitivă, în contradicție cu o hotărâre irevocabilă, anterior pronunțată de o instanță civilă.

În condițiile în care art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală nu precizează că hotărârile definitive irevocabile trebuie să fie numai de natură penală, consideră că unde legea nu dispune, nici interpretarea legii, inclusiv instanța de judecată nu trebuie să adauge la lege, astfel încât, incidenta art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală este atrasă și în situația de față, în prezenta cauză.

Revizuentul a depus la dosar precizări, arătând că examinând comparativ hotărârea definitivă de contencios administrativ și hotărârea penală se constată că hotărârile respective analizează aceeași faptă legată de legalitatea încasării subvenției A.P.I.A., însă față de persoane diferite. Astfel, hotărârea de contencios administrativ este pronunțată în contradictoriu cu reclamanta sancționată (sanctiune aplicată prin Procesul-Verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare întocmit de A.P.I.A. - Centrul Județean Brăila), fără ca subsemnatul inculpat condamnat să fie parte în acel dosar, în timp ce în hotărârile penale definitive (fond și apel) revizuentul are calitatea de parte, fiind inculpat și ulterior condamnat pentru aceeași subvenție A.P.I.A., iar reclamanta (n.n.), care a câștigat procesul de contencios administrativ și a obținut anularea procesului-verbal de sancționare, a fost scoasă din dosarul penal și în final nu a avut nicio calitate procesuală penală.

În raport de această primă analiză, apreciază că este întemeiată noua cerere de revizuire prin care invocă inconciliabilitatea hotărârilor analizate conform art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală.

O a doua condiție de specificitate care trebuie să fie îndeplinită pentru a putea exercita cererea de revizuire este aceea a naturii sancționatorii a primei hotărâri definitive care este inconciliabilă cu a doua hotărâre penală definitivă.

În doctrină s-a apreciat că ambele hotărâri care nu se pot concilia, excluzându-se reciproc ar trebui să aibă natură penală, însă apreciază că această susținere este nefondată, având în vedere următoarele argumente:

- textul penal nu distinge natura hotărârilor definitive care nu se pot concilia;
- legea penală și procesual penală sunt întotdeauna supuse unor interpretări restrictive și este inadmisibil să se adauge la lege chiar și prin opinii doctrinare;
- invocă și principiul *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*;
- dacă până la data apariției Deciziei CCR nr. 102/17.02.2021, intrată în vigoare la data publicării în M. Of., respectiv 07.04.2021, nu se pune problema nici a autorității de lucru judecat a unei hotărâri extrapenale și nici a conciliabilității între hotărârea extrapenală și hotărârea penală, după apariția ei, odată cu declararea parțială ca neconstituțional a art. 52 alin 3 Cod proc penală, autoritatea de lucru judecat nu mai este iluzorie, iar problema conciliabilității dobândește o altă dimensiune. De remarcat că prin Decizia CCR Nr. 102/17.02.2021 la paragraful 41 s-a subliniat o idee extrem de importantă și anume aceea că deciziile pronunțate de instanțele extrapenale și cele penale nu sunt rezultatul unor proceduri paralele, ci dimpotrivă, între ele există o legătură, citează: "41. Având în vedere toate aceste considerente, Curtea constată că art. 52 din Codul de procedură penală creează o legătură între deciziile pronunțate de instanțele civile în sens larg) și cele pronunțate de instanțele penale, atunci când cele dintâi prezintă relevanță pentru soluționarea cauzelor penale ..."

Proclamând ideea legăturii dintre deciziile pronunțate de instanțele extrapenale și cele pronunțate de cele penale, atunci este evident că noțiunii de "legătură" îi este străină ideea de inconciliabilitate dintre acestea. În acest sens invocă și punctele 45-47 din Cauza *Lungu vs România*.

În sprijinul ideii că revizuirea unei hotărâri penale definitive, conform art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală, poate fi cerută și în baza unei hotărâri care finalizează o procedură administrativă ce prezintă caracteristicile unei proceduri penale ordinare, în special caracteristicile stigmatizante și sancționatorii, revizuentul a invocat Ghidul privind art. 4 paragraful 1 din Protocolul Nr 7 al C.E.D.O., precum și bogata jurisprudență evocată în acest ghid. Conform

art. 4 paragraful 1 din Protocolul Nr 7 al C.E.D.O., s-a citat: "Art. 4 din Protocolul nr. 7 - Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori - 1. Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiasi stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă, conform legii și procedurii penale ale acestui stat." S-au citat câteva puncte din Ghidul de interpretare a acestui articol, respectiv: 36. Curtea a hotărât că art. 4 din Protocolul nr. 7 interzice în mod clar deschiderea unei noi proceduri în cazul în care prima procedură a încetat definitiv (ibidem). 37. în schimb, art. 4 din Protocolul nr. 7 nu interzice desfășurarea mai multor proceduri concomitente (litis pendens). Într-o astfel de situație, nu se poate pretinde că reclamantul a fost trimis în judecată în mai multe rânduri pentru „o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă” [*Garaudy împotriva Franței* (dec.)]. De asemenea, nu este problematic, din perspectiva Convenției, faptul că, atunci când există două proceduri concomitente, cea de-a doua încetează ca urmare a rămânerii definitive a hotărârii de încetare a primei proceduri [*Zigarella împotriva Italiei* (dec.)]. În schimb, în cazul în care a doua procedură nu a încetat, Curtea a concluzionat că procedura s-a repetat și, prin urmare, a fost încălcat art. 4 din Protocolul nr.: 7 (*Tomasović împotriva Croației*, pct. 29-32; *Muslija împotriva Bosniei și Herțegovinei*, pct. 36-37; *Nykänen împotriva Finlandei*, pct. 47-54; *Glantz împotriva Finlandei*, pct. 57-64). 46. Astfel cum a explicat Curtea în hotărârea *Mihalache împotriva României* (MC) (pct. 95 și 97), pentru a stabili dacă o anumită hotărâre constituie o „achitare” sau o „condamnare”, aceasta trebuie să examineze conținutul propriu-zis al actului în discuție și să aprecieze efectele acestuia asupra situației reclamantului. Nu este necesar ca decizia să fie pronunțată de un judecător sau să ia forma unei hotărâri. 47. Pe baza textului art. 4 din Protocolul nr. 7, Curtea a considerat că folosirea cu intenție a sintagmei „achitat sau condamnat” implică faptul că a avut loc angajarea răspunderii „penale” a persoanei acuzate în urma unei examinări a circumstanțelor cauzei; cu alte cuvinte, că s-a efectuat examinarea fondului cauzei. Pentru a putea efectua o astfel de examinare, este esențial ca autoritatea responsabilă cu luarea hotărârii să fie investită în dreptul național cu o competență decizională care să îi permită să examineze fondul cauzei. Această autoritate trebuie apoi să se axeze pe studierea sau aprecierea probelor depuse la dosar și să facă o apreciere a participării reclamantului la unul sau la toate evenimentele care au dus la sesizarea organelor de cercetare, pentru a hotărâi dacă s-a stabilit răspunderea „penală” (ibidem, pct. 97). Ghidul mai sus menționat evocă o bogată jurisprudență C.E.D.O. privind condamnarea unor state europene pentru desfășurarea unor proceduri paralele cu caracter sancționator privind aceeași faptă, proceduri finalizate cu hotărâri penale de condamnare, hotărâri care au fost apreciate ca nelegale întrucât au fost date ulterior unor hotărâri civile sau administrative ce au fost echivalate cu hotărâri de achitare sau de aplicare de sancțiuni civile sau contravenționale. S-a exemplificat cu următoarele hotărâri C.E.D.O.:

- *Maresti împotriva Croației* (hotărâre de sancționare civilă, urmată de hotărâre de condamnare penală pentru aceeași faptă);

- *Tsonyo Tsonev împotriva Bulgariei* (proces-verbal de amendă întocmit de primar, urmat de condamnare penală pentru aceeași faptă de lovire);

- *Mihalache împotriva României* (ordonanță de sancționare a procurorului și hotărâre penală de condamnare pentru aceeași faptă, respectiv refuzul de a se supune recoltării probelor biologice);

- *Nodet împotriva Franței* (proceduri paralele pentru aceeași faptă dintre care o procedură a fost administrativă și cealaltă penală).

În toate aceste cazuri C.E.D.O. a apreciat că hotărârile penale pronunțate după aplicarea unor hotărâri nepenale sau acte întocmite de primar, organele de poliție, parchet, etc. încalcă art. 4 pct. 1 din Protocolul nr. 7 la C.E.D.O. și principiul securității raporturilor juridice, întrucât primele acte sancționatorii au fost echivalate cu hotărâri penale, iar sancțiunile aplicate au fost considerate sancțiuni penale.

În același sens, invocă și modul în care a fost soluționată Cererea nr. 25159/11 *Doru Lup împotriva României*, proces în care s-a apreciat că Curtea de Apel a nesocotit autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri civile prin care a fost finalizată o procedură de anulare a deciziei administrative de suspendare a permisului de conducere, în condițiile în care Doru Lup a fost condamnat ulterior la 3.000 lei amendă pentru conducerea unui vehicul în perioada suspendării administrative a permisului. S-a apreciat că există "o contradicție ireconciliabilă" între hotărârea civilă prin care s-a dispus restituirea permisului și hotărârea penală.

Revenind la speța, _____ a fost supus la două proceduri paralele, concomitente privind obținerea subvenției A.P.I.A., respectiv o procedură administrativă desfășurată de A.P.I.A., control finalizat cu sancționarea agricultorului _____ pe care îl reprezenta, respectiv obligarea la restituirea subvenției A.P.I.A. în sumă de 78.295,59 lei, sancțiune desființată de Curtea de Apel Galați – Secția Contencios Administrativ și Fiscal printr-o hotărâre "de achitare" prin care s-a dispus anularea procesului-verbal sancționator nr. _____ și restituirea de către A.P.I.A. a sumei de 78.295,59 lei către _____, reținându-se că agricultorul a fost de bună credință.

Ulterior, în legătură cu aceeași subvenție, s-a reținut exact invers și anume că nu a fost de bună credință, că a înșelat A.P.I.A. și că trebuie să plătească contravaloarea subvenției, plus penalități și dobânzi de întârziere.

Apreciază că și în cazul său au existat două proceduri, respectiv una administrativ - contencioasă și alta penală, ce au fost finalizate cu hotărâri definitive contradictorii, respectiv o hotărâre "de achitare", urmată de o hotărâre penală de condamnare pentru aceeași faptă, astfel încât s-au pronunțat hotărâri inconciliabile care se exclud reciproc.

O a treia condiție de specificitate a cazului de revizuire invocat a fost subliniat în doctrină, din care citează: "Așa cum rezultă din exemplele anterioare, hotărârile definitive nu se pot concilia în sensul art. 453 alin. (1) lit. e) Cod procedură penală, atunci când, prin dispozițiile pe care le conțin se exclud între ele".

Va dovedi, cu aplicare la speță, prin analiza efectuată în continuare, că hotărârile penale exclud fără temei probator hotărârea definitivă pronunțată în contencios administrativ. .

Pe scurt, dacă prin hotărârile penale mai sus menționate s-a reținut că subsemnatul în calitate de administrator al _____ (n.n. la dosar nu există nicio dovadă că subsemnatul ar fi fost administrator) a, încasat ilegal subvenția A.P.I.A. și ulterior nu a pus subvenția la dispoziția lichidatorului judiciar _____, în hotărârea definitivă de contencios administrativ pronunțată anterior s-a dispus, cu autoritate de lucru judecat, o soluție contrară, reținându-se următoarele:

- că producătorul agricol _____ a fost de bună credință, anunțând în scris A.P.I.A. - Centrul Județean Brăila (prin cererea nr. _____) de îndată ce, în cursul anului agricol _____, s-a dispus anularea contractului de arendă în procedura de insolvență; Ca urmare acestui fapt, instanța de contencios a dispus exonerarea reclamantei _____ de orice sancțiune administrativă. Astfel, instanța de contencios a respectat legislația comunitară atunci când a reținut, cităm: "Cu privire la buna-credință a reclamantei (n.n. _____) trebuie menționat și faptul că aceasta a fost cea care a adus la cunoștința pârâtei faptul că printr-o sentință judecătorească a fost constatată nulitatea absolută a contractului de arendă, aspect confirmat chiar de către pârâtă (n.n. A.P.I.A. - Centrul Județean Brăila) prin întâmpinare. În consecință, apreciază că este nelegală sancționarea reclamantei ... În acest sens, instanța specializată s-a conformat Regulamentului delegat (UE) Nr. 640/2014 al Comisiei din 11 martie 2014 care statuează, cităm: "Excepții de la aplicarea de sancțiuni administrative - (1) Sancțiunile administrative prevăzute în prezentul capitol nu se aplică în ceea ce privește partea cererii de ajutor sau a cererii de plată în legătură cu care beneficiarul informează în scris autoritatea competentă că cererea de ajutor sau cererea de plată este incorectă sau că a devenit incorectă după depunere, cu condiția ca beneficiarul să nu fi fost informat cu privire la intenția autorității competente de a efectua un control la fata locului și ca autoritatea să nu fi informat deja beneficiarul în legătură cu eventualele neconformități din cererea de ajutor sau din cererea de plată.

- nulitatea procesului-verbal sancționator, respectiv procesul-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare Nr. , pe care instanța îl anulează prin dispozitivul hotărârii.

Firește, instanța de contencios administrativ nu a reținut nicăieri în cuprinsul hotărârii că producătorul agricol ar avea vreo obligație să remită subvenția încasată pentru lucrările agricole către lichidatorul judiciar, lichidator care nu a cultivat niciodată terenul nici direct, nici indirect.

Instanța de contencios a reținut că agricultorului i se cuvine subvenția A.P.I.A., indiferent de validitatea sau anulabilitatea contractului de arendă, întrucât acesta și-a respectat obligațiile contractuale, păstrând destinația arabilă a terenului prin cultivarea și întreținerea acestuia. De asemenea instanța de contencios a dispus că A.P.I.A. nu are de primit înapoi subvenția, ci dimpotrivă este dator să o remită în integralitate cultivatorului agricol, adică lui . S-a citat din hotărârea instanței de contencios: "Esențial pentru stabilirea adevăratelor raporturi juridice dintre părți este faptul că la data depunerii cererii de plată reclamanta a îndeplinit condițiile prevăzute de art. 7 alin. 1 lit. f) din OUG Nr. 125/2006 și că pe baza contractului de arendă încheiat cu și-a îndeplinit obligațiile asumate prin depunerea cererii, respectiv a lucrat terenul deținut în arendă păstrând destinația pentru care a solicitat plata subvenției.

Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, mai exact Hotărârea din 14 octombrie 2010 în cauza C-61/09 Landkreis Bad Drkheim care se referă la interpretarea noțiunii de „hectar eligibil pentru ajutor” utilizată de art. 44 alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003, confirmă justetea soluției instanței specializate de contencios administrativ și fiscal.

Concret, prin această jurisprudență C.J.U.E. stabilește la paragraful 71 că articolul 44 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1782/2003, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2013/2006, trebuie interpretat în sensul că (între altele) „nu este necesar, pentru a considera că o suprafață agricolă face parte din exploatarea agricultorului, ca acesta din urmă să dispună de suprafața respectivă în temeiul unui contract de arendare sau al unui alt tip de contract de închiriere de aceeași natură încheiat cu titlu oneros”.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referindu-se la caracterul obligatoriu al hotărârilor preliminare ale C.J.U.E., cum este și cazul hotărârii C.J.U.E. pronunțate în cauza C-61/09 Landkreis Bad Drkheim împotriva Aufsichts- und Dienstleistungsdirektion, a statuat prin Decizia nr. 45/2016, citează: "...Cu alte cuvinte, o hotărâre preliminară nu are o valoare constitutivă, ci pur declarativă, cu consecința că efectele sale se aplică, în principiu, de la data intrării în vigoare a normei interpretate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 octombrie 1995, Richardson, C-137/94, pct. 33).

Astfel, deciziile interpretative ale C.J.U.E. fac corp comun cu norma interpretată și se aplică în toate situațiile în care se aplică dreptul european interpretat, adică și raporturilor juridice care s-au născut/modificat/stins anterior pronunțării deciziilor și care nu sunt încă definitive (adică fac obiectul unor litigii pendente)".

În concluzie, instanța specializată de contencios administrativ și fiscal a respectat dispozițiile art. 148 alin. 2, precum și prevederile art. 20 alin. 2 ambele din Constituția României, conform cărora tratatele și jurisprudența din cadrul dreptului comunitar UE prevalează asupra legislației naționale.

În contradicție cu hotărârea definitivă din contencios administrativ și fiscal și ignorând caracterul prioritar al dispozițiilor dreptului comunitar în materia acordării subvențiilor, instanțele penale au pronunțat hotărârea de condamnare, fără probe, ajungând la niște concluzii inconciliabile cu hotărârea instanței de contencios și anume:

- că obținerea subvenției este rezultatul unei infracțiuni de înșelăciune produse prin folosirea de către agricultorul a unui contract de arendă care a fost anulat cu efect retroactiv de judecătorul sindic.;

- că agricultorului , al cărui administrator ar fi fost subsemnatul, nu i se cuvine nicio subvenție A.P.I.A., iar subvențiile încasate pentru anul agricol trebuie restituite la A.P.I.A., în

ciuda faptului că și hotărârile penale au reținut că agricultorul a folosit subvențiile conform afectățiunii legale, respectiv pentru cultivarea și întreținerea terenului agricol;

- s-a mai reținut că subsemnatul avea obligația să pună toate subvențiile încasate pentru lucrările agricole efectuate de "la dispoziția lichidatorului judiciar", deși lichidatorul a recunoscut că nu a efectuat nicio lucrare agricolă, iar subvenția urma să formeze obiectul unor distribuii către creditorii

Concluzie: din prezentarea comparativă a hotărârii de contencios administrativ cu hotărârile penale rezultă că hotărârea definitivă a instanței penale a ignorat atât dreptul comunitar, cât și hotărârea definitivă pronunțată în contencios, ajungând printr-o procedură paralelă să excludă toate aspectele statuate de instanța specializată.

A apreciat că, indiferent de faptul că în hotărârea definitivă de contencios este analizat dreptul la subvenție A.P.I.A. al , iar în hotărârea penală definitivă aceleași fapte sunt analizate în privința subsemnatului , este evidentă situația în care hotărârea definitivă penală nu se conciliază cu hotărârea definitivă contencioasă pronunțată anterior, ele excluzându-se reciproc.

În aceste condiții a apreciat că este în ipoteza cazului de revizuire prevăzut de art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală.

d) Faptele și mijloacele de probă în baza cărora a formulat prezenta cerere de revizuire nu a format niciodată obiectul unei cereri anterioare de revizuire. Precizează că pe rolul acestei instanțe s-a judecat o altă cerere de revizuire care a avut un alt temei legal și anume art. 453 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală și a format obiectul dosarului nr. . Acea cerere de revizuire

a invocat faptul că hotărârile penale de condamnare a subsemnatului, menționate mai sus, au încălcat autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive civile pronunțate anterior. Această primă cerere de revizuire a fost formulată ca urmare a Deciziei CCR Nr. 102/17.02.2021. Decizia CCR Nr. 102/17.02.2021 este dată ca urmare a unei excepții de neconstituționalitate invocate în faza apelului în dosarul penal în care a fost condamnat, respectiv dosarul nr. ; astfel Decizia penală nr. pronunțată de Curtea de Apel Galați - Secția Penală a reținut această împrejurare și i-a indicat și calea de urmat în eventualitatea în care ar fi avut câștig de cauză cu excepția de neconstituționalitate invocată, cităm de la pagina 30 alin 10 și 11: "Prin încheierea de ședință din 08.11.2018 Curtea a sesizat Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 Cod procedură penală, invocată de inculpat, prin avocat ales. Astfel, în cazul în care va fi admisă excepția de neconstituționalitate, inculpatul are deschisă calea de atac extraordinară a revizuii, potrivit art. 453 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală". A urmat povața magistraților și, după ce excepția de neconstituționalitate a fost admisă a formulat cerere de revizuire conform art. 453 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală însă, aceiași magistrați, au uitat de indicația din decizie și i-au respins "din fașă" cererea ca inadmisibilă în principiu.

Acum, prin noua cerere de revizuire, a invocat un alt temei de drept și anume art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală, respectiv "când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia".

Revizuentul a depus la dosar concluzii scrise în care a reiterat motivele arătate anterior, în plus arătând că prezenta cerere de revizuire nu are ca obiect repunerea în discuție a autorității de lucru judecat a hotărârii definitive de contencios administrativ (Decizia civilă nr. pronunțată în dosarul nr. a Curții de Apel Galați - Secția Contencios Administrativ și Fiscal) asupra hotărârii penale definitive (Sentința Penală Nr. a Tribunalului Brăila - Secția Penală, definitivă prin Decizia Penală nr. a Curții de Apel Galați - Secția Penală, ambele pronunțate în dosarul nr.), întrucât asupra autorității de lucru judecat a existat un proces anterior de revizuire ce a avut ca temei juridic dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală, soluționat definitiv printr-o soluție de respingere (dispusă prin Sentința Penală nr. a Tribunalului Brăila - Secția Penală, definitivă prin Decizia penală nr. a Curții de Apel Galați - Secția Penală, ambele pronunțate în dosarul nr.).

Consideră că, în afara și independent de autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri asupra celeilalte sau de respectarea/nerespectarea principiului ne bis in idem, în situația în care s-a ajuns în prezent și anume situația în care avem două hotărâri definitive, irevocabile, inatacabile, executorii, fiecare valabilă și bucurându-se de prezumția irefragabilă de adevăr, putem constata că prima hotărâre definitivă de contencios administrativ are per se putere de lucru judecat, dar și a doua hotărâre, respectiv hotărârea ulterioară, adică hotărârea definitivă penală, are per se aceeași putere de lucru judecat.

Puterea de lucru judecat a primei hotărâri de contencios administrativ nu este inferioară, ci dimpotrivă este egală cu puterea de lucru judecat a hotărârii definitive penale.

În mod normal, așa cum a statuat C.E.D.O., atunci când cele două proceduri judiciare au avut la bază aceleași circumstanțe factuale și premise care au fost decisive pentru stabilirea soluției, adică a realității judiciare privind legalitatea sau nelegalitatea încasării subvenției A.P.I.A. de către _____, al cărui administrator era condamnatul _____, era normal să fie stabilită o unică realitate judiciară. În caz contrar se încalcă un principiu superior autorității de lucru judecat și anume principiul securității raporturilor juridice.

Analizând cele două hotărâri definitive constatăm că acestea stabilesc nu un singur adevăr judiciar, ci două adevăruri judiciare care nu sunt numai diferite, ci sunt contradictorii, neconciliabile deși se referă la aceeași situație de fapt.

Ambele hotărâri definitive au putere de lucru judecat și, fără să pretindem autoritatea uneia asupra celeilalte, putem face o afirmație minimală și anume aceea că, în momentul apariției hotărârii penale definitive, puterea de lucru judecat a primei hotărâri definitive administrative nu a dispărut, nu s-a pierdut pe drumul justiției, ci continuă să existe intactă.

În aceste condiții, aspectele intrate în puterea lucrului judecat din hotărârea pronunțată în contencios administrativ trebuie să fie în legătură și să nu fie contrazise de aspectele statuate în hotărârea definitivă penală, intrate și ele în puterea lucrului judecat.

În continuare revizuentul a analizat în antiteză aspectele stabilite prin fiecare dintre cele două hotărâri intrate în puterea lucrului judecat.

În final, revizuentul a solicitat admiterea în principiu a cererii de revizuire formulată.

Analizând actele și lucrările dosarului prima instanță a constatat că cererea de revizuire este inadmisibilă pentru următoarele motive:

Prin sentința penală nr. _____ a Tribunalul Brăila:

S-a respins excepția autorității de lucru judecat, invocată de inculpatul _____, prin avocat ales, ca fiind nefondată.

În baza art. 386 Cod procedură penală, s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptei, prin rechizitoriu, din infracțiunea de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal, în concurs formal cu infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 alin. 1 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea prevederilor art. 38 alin. 2 Cod penal (pentru campania anului _____), în infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal, infracțiune săvârșită de inculpatul _____.

În baza art. 386 Cod procedură penală, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei dată prin rechizitoriu, din tentativă la infracțiunea de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal, în concurs formal cu tentativa la infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 32 alin. 1 Cod penal raportat la art. 244 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea

art. 41 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal (pentru campania anului), în infracțiunea prevăzută de art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal, infracțiune săvârșită de inculpatul .

În baza art. 386 Cod procedură penală, s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptei prin rechizitoriu, faptă săvârșită de inculpatul , din infracțiunea prevăzută de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 cod penal, în concurs formal cu infracțiunea prevăzută de art. 244 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal (pentru campania din), într-o singură infracțiune, prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 386 Cod procedură penală, s-a schimbat încadrarea juridică dată faptei prin rechizitoriu, faptă săvârșită de inculpatul , de tentativă la infracțiunea prevăzută de art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000, în concurs formal cu tentativă la infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 32 Cod penal, raportat la art. 244 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal, într-o singură infracțiune prevăzută de art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (pentru campania din), ambele infracțiuni cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 396 alin. 6 cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. e) cod procedură penală, s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatei , pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 alin. 1 Cod penal și a tentativei la infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 alin. 1 Cod penal și art. 41 alin. 1 Cod penal, a condamnat pe inculpatul la: 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

În baza art. 55 alin. 1 lit. a) și art. 67 cod penal, a aplicat inculpatului , pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) Cod penal, pe o durată de 2 ani, a cărei executare va începe conform art. 68 alin. 1 lit. c) cod penal.

În baza art. 54 și art. 65 cod penal, aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) Cod penal, care se va executa în condițiile art. 66 alin. 3 Cod penal.

În baza art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 1 Cod penal, a condamnat pe inculpatul , la 1 an închisoare, pentru tentativă la săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta în numele ei.

În baza art. 55 alin. 1 lit. a) și art. 67 Cod penal, a aplicat inculpatului , pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) Cod penal, pe o durată de 1 an, a cărei executare va începe conform art. 68 alin. 1 lit. c) Cod penal.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal – art. 39 alin. 1 lit. b) Cod penal, s-au contopit pedepsele principale de: 2 ani și 1 an închisoare și s-a dispus ca inculpatul , să execute pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv: 4 luni închisoare, astfel că inculpatul va executa 2 ani și 4 luni închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) Cod penal.

În baza art. 10 din Legea nr. 187/2012 în referire la art. 86⁴ cod penal (1969), s-a revocat beneficiul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, în ce privește pedeapsa de 4 ani închisoare, aplicată inculpatului , prin sentința penală nr. a Tribunalului Cluj,

definitivă prin decizia penală nr. _____ a Înaltei Curți de Casație și Justiție și s-a dispus ca inculpatul să execute această pedeapsă revocată, alături de pedeapsa aplicată prin prezenta sentință de 2 ani și 4 luni închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) Cod penal, în total inculpatul va executa: 6 ani și 4 luni închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută de art. 66 alin. 1 lit. a), b) și g) Cod penal și anume: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.

În baza art. 19, art. 25 și art. 397 Cod procedură penală, a obligat pe inculpatul _____, să plătească părții civile: Agenția de Plăți și Intervenții pentru Agricultură (APIA) București, suma de 100.266,11 lei cu titlu de despăgubiri civile, la care se va adăuga accesoriile fiscale, calculate de la data efectuării fiecărei plăți, până la data achitării integrale a sumei, conform Ordonanței nr. 66/2011.

În temeiul art. 404 alin. 4 lit. c) Cod procedură penală, s-au menținut măsura sechestrului asigurator instituită prin Ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Galați, din _____ (dosar urmărire penală filele _____), asupra următoarelor bunuri ale inculpatului:

- un autoturism _____, serie motor _____;
- autoturism _____, serie motor _____;
- imobil situat în mun. Brăila, _____, format din teren în suprafață de 300 mp și construcții în suprafață de 232,56 mp, cu o valoare de impozitare de 675.993,78 lei.

În baza art. 274 c.pr.pen. a obligat pe inculpatul _____ la plata sumei de 1000 lei, cheltuieli judiciare statului, sumă în care sunt incluse cheltuieli judiciare din faza de urmărire penală (537,50 lei).

Prin decizia penală nr. _____ a Curții de Apel Galați s-au hotărât următoarele:

„Admite apelul declarat de inculpatul _____

Desființează, în parte, sentința penală nr. _____ a Tribunalului Brăila și în rejucare:

În baza art.386 Cod procedură penală dispune schimbarea încadrării juridice dată faptei inculpatului _____ de „folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei” din art. 18¹ din Legea nr 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 41 alin.1 Cod penal în art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod penal și art. 41 alin 1 Cod penal.

Menține pedeapsa principală de 2 ani închisoare aplicată inculpatului _____ pentru infracțiunea de mai sus.

În baza art.386 Cod procedură penală, dispune schimbarea încadrării juridice dată faptei inculpatului _____ de tentativă la „folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei” din art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ din Legea 78/2000 cu aplicare art. 41 alin. 1 Cod penal în art. 32 Cod penal raportat la art.18⁴ din Legea 78/2000 în referire la art. 18¹ alin 1 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 41 alin.1 Cod penal.

Menține pedeapsa principală de 1 an închisoare aplicată inculpatului _____, pentru infracțiunea de mai sus.

În baza art. 19,25,397 Cod procedură penală obligă pe inculpatul _____ să plătească părții civile Agenția de Plăți și Intervenții pentru Agricultură București suma de 80.501,36 lei cu titlu de despăgubiri civile, la care se va adăuga accesoriile fiscale calculate de la data efectuării fiecărei plăți până la data achitării integrale a sumei, conform OG nr 66/2011.

În temeiul art. 404 alin.1 lit. c Cod procedură penală menține sechestrul asigurător instituit prin ordonanța din _____ a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție– Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Galați – asupra următoarelor bunuri ale inculpatului:

- Imobil situat în _____, format din suprafața de 300 mp și construcții în suprafață de 232, 56 mp cu o valoare de impozit de 675.993,78 lei până la achitarea (sau considerarea ca achitat) a prejudiciului cauzat Agenției de Plăți și Intervenții pentru Agricultură București.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

În baza art. 415 Cod procedură penală ia act că partea civilă Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - Agenția de Plăți și Intervenții pentru Agricultură - București și-a retras la 27.12.2017 apelul formulat în cauză.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală obligă pe apelanta parte civilă Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - Agenția de Plăți și Intervenții pentru Agricultură - București la plata către stat a sumei de 50 lei cu titlu de cheltuieli judiciare în apel.”

Analizând actele și lucrările dosarului prima instanță a constatat că cererea de revizuire este inadmisibilă, neputându-se trece la o eventuală judecată în fond pentru următoarele motive:

În primul rând, instanța a constatat că motivele invocate în prezenta hotărâre, respectiv faptul că hotărârea de condamnare nu se conciliază cu o altă hotărâre definitivă a Curții de Apel Galați - secția de Contencios Administrativ și Fiscal, respectiv Decizia nr. _____, care avea autoritate de lucru judecat în fața organelor de urmărire penală și a instanțelor de judecată penală, în condițiile în care ar fi fost respectat art. 52 alin. (3) Cod procedură penală au făcut obiectul cererii de revizuire ce a fost soluționată prin sentința penală nr. _____ în concret fiind invocate aceleași motive.

Astfel, în sentința penală nr. _____ a Tribunalului Brăila se reține toate alegațiile ce au stat la baza hotărârii de condamnare au fost înlăturate prin Decizia CCR nr. 102/2021, toate apărările inculpatului cuprinse în înscrisul intitulat Chestiuni prealabile în procesul penal au fost validate de Curtea Constituțională. Toate apărările realizate de apelantul inculpat prin cererea de apel au fost confirmate de instanța de contencios constituțional; inculpatului i se recunoscuse anterior prin hotărâre civilă dreptul la acordarea sprijinului pentru agricultori, precum și buna credință a acestuia față de A.P.I.A., plecând de la faptul exploatării terenului; instanța civilă a reținut că anularea contractului de arendă în temeiul căruia agricultorul a beneficiat de sprijin pe suprafață nu conduce la concluzia nerespectării cerințelor de eligibilitate la data formulării cererilor de plată, dacă agricultorul a stăpânit și a lucrat terenul; instanța penală nu putea ajunge la o concluzie contrară, întrucât principiul securității juridice ar fi grav încălcat; toată jurisprudența C.E.D.O. la care Curtea Constituțională a României a făcut referire este incidentă în cauza de față (Cauza Lungu contra României; cauza Mihalache împotriva României; cauza Stanca Popescu contra României; cauza Brumărescu împotriva României; cauza Gók și alții împotriva Turciei; cauza Esertas împotriva Lituaniei, cauza Parohia Greco-Catolică Lupeni și alții împotriva României; cauza Ryabykh împotriva Rusiei; cauza Kehaya și alții împotriva Bulgariei).

Prin urmare, se constată că, deși cererea de revizuire anterioară s-a întemeiat în drept pe dispozițiile art. 453 lit. f Cod procedură penală, în fapt temeiurile invocate sunt aceleași ca cele formulate în prezenta cerere de revizuire, respectiv autoritatea de lucru judecat a Deciziei civile nr. _____ a Curții de Apel Galați la soluționarea cauzei penale în care a fost condamnat revizuentul, temeiuri care au fost analizate de instanța investită cu soluționarea cererii de revizuire.

Or, potrivit art. 464 Cod procedură penală în cazul respingerii cererii de revizuire ca inadmisibilă sau ca neîntemeiată, nu va putea fi formulată o nouă cerere pentru aceleași motive.

În altă ordine de idei se constată că se invocă neconcilierea unei hotărâri penale de condamnare cu o hotărâre pronunțată de o instanță de contencios administrativ, or cazul de revizuire prevăzut de art. 453 al.1 lit. e) C.p.p. presupune existența a cel puțin două hotărâri definitive, nefiind posibilă existența unei inconciliabilități între o hotărâre civilă și una penală, după

cum nu poate fi reținut acest caz de revizuire atunci când revizuentul nu a indicat două hotărâri judecătorești ce nu se pot concilia, ci a apreciat că în cauză o hotărâre judecătorească nu se poate concilia cu un act administrativ (CA București, secția I penală, decizia nr. 1/2011).

Mai mult decât atât se constată că motivele de revizuire invocate au fost analizate, atât de Tribunalul Brăila cât și de Curtea de Apel Galați în apelul formulat împotriva hotărârii prin care a fost condamnat revizuentul, apreciindu-se că nu există autoritate de lucru judecat față de Decizia civilă nr. a Curții de Apel Galați, reținându-se că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 28 alin. 2 Cod procedură penală.

Astfel, Curtea de Apel Galați a reținut în decizia penală pronunțată următoarele:

„Din analiza motivării Deciziei civile nr. a Curții de Apel Galați-Secția Contencios Administrativ și Fiscal, rezultă că instanța de recurs a analizat îndeplinirea formală a condițiilor necesare și a actelor depuse de inculpat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - Agenția pentru Plăți și Intervenție în Agricultură-Brăila, din perspectiva strict a îndeplinirii condițiilor de eligibilitate, la momentul depunerii actelor și formulării cererii de acordare a subvenției agricole la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - Agenția pentru Plăți și Intervenție în Agricultură-Brăila ().

Instanța a judecat din prisma principiului „bunei-credințe”, principiu esențial în judecare cauzelor civile și de contencios administrativ.

Cu privire la vinovăția inculpatului, instanța de contencios administrativ s-a limitat să constate, că în opinia sa, la momentul depunerii cererii de subvenție, contractul de arendă nr. încheiat între SC,, Brăila” (arendator) și (arendaș) aspect parțial exact, pentru că acest contract fusese constat ca nul absolut și prin sentința civilă nr. a Tribunalului Brăila (dosar nr.) definitivă prin Decizia civilă nr. a Curții de Apel Galați.

Observând datele pronunțării celor două hotărâri civile ale Curții de Apel Galați „se observă că Decizia civilă nr. a Curții de Apel Galați rămăsese definitivă și intrase în autoritate de lucru judecat înainte de pronunțarea deciziei civile nr. a Curții de Apel Galați –Secția Contencios Administrativ și fiscal, astfel că ar fi trebuit să fie avută în vedere prima decizie, la momentul pronunțării soluției de către instanța de contencios administrativ a Curții de Apel Galați.

Oricum, este de principiu că instanțele civile nu puteau constata, prin mijloacele de care dispune, că în cauză a fost săvârșită o infracțiune, deoarece ele nu dispun de mijloacele de probă și procedeele probatorii de care dispun organele de urmărire penală și instanțele de judecată penală, în stabilirea faptului că în cauză a fost sau nu săvârșită o infracțiune.

Diferența dintre dol, constrângerea psihică și eroare (cu care lucrează instanțele civile în aprecierea poziției subiective a unei părți) și noțiunea de vinovăție (intenție directă, intenție indirectă, culpă cu prevedere, culpă cu ușurință) cu care lucrează instanțele penale este net în favoarea acestora din urmă deoarece instanțele penale nu pleacă de la principiul „bunei-credințe”, ci a faptului că orice faptă trebuie dovedită și probată dincolo de orice dubiu rezonabil, atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective.

De altfel, dacă latura civilă a cauzei, ar fi definitiv soluționată prin Decizia civilă nr. a Curții de Apel Galați –Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în cauză nu ar mai subzista nicio infracțiune, ajungându-se astfel la înfrângerea prevederilor art. 28 alin. 2 Cod procedură penală.

Aceasta deoarece acțiunea civilă, în procesul penal, este indisolubil legată de acțiunea penală .

Infracțiunea pentru care inculpatul a fost trimis în judecată este în esență, o formă specială, distinct incriminată, a infracțiunii de înșelăciune care este o infracțiune de prejudiciu cert determinat.

Dacă Decizia civilă nr. a Curții de Apel Galați–Secția Contencios Administrativ și Fiscal ar avea autoritate de lucru judecat în penal, atunci nu am mai avea prejudiciu și prin urmare infracțiunile reținute în sarcina inculpatului nu ar mai subzista, lipsind urmarea imediată a laturii obiective.

Pornind de la faptul că în cauză s-a constatat săvârșirea de către inculpatul a unei infracțiuni și având în vedere principiile „frauda omnia corrumpit” (frauda distruge orice) și „Qvod nullum est, nullum productit effectum” (ceea ce este nul, nu produce efecte juridice) se va dispune obligarea inculpatului la plata de despăgubiri către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - Agenția pentru Plăți și Intervenție în Agricultură, în temeiul răspunderii civile delictuale (acțiunea civilă alăturată acțiunii penale) chiar dacă prin Decizia civilă nr a Curții de Apel Galați-Secția Contencios Administrativ și Fiscal, s-a stabilit că aceasta nu datorează nicio sumă de bani către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - Agenția pentru Plăți și Intervenție în Agricultură”.

Prin urmare, chestiunile puse în discuție nu sunt aspecte noi care să fi intervenit după rămânerea definitivă a ultimei hotărâri a căror neconciliere se reclamă, or căile extraordinare de atac nu au menirea de a repune în discuție problemele dezbătute la fond.

Revenind la neconcilierea celor două hotărâri, instanța a reamintit că hotărârile trebuie să se excludă una pe cealaltă, situație care nu se regăsește în cauza de față. Se constată că instanța de contencios administrativ s-a pronunțat cu privire la buna-credință a reclamantei , respectiv că la data depunerii cerii de plată, respectiv la data de , a prezentat un contract de arendă valabil, acesta fiind constatat nul prin hotărâre judecătorească la data de . Aceste aspecte nu pot avea autoritate de lucru judecat în ceea ce privește vinovăția revizuentului întrucât tocmai prin depunerea la A.P.I.A. de către acesta în calitate de administratorul în fapt al a acelui contract de arendă lovit de nulitate absolută s-a realizat conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 18/1 al. 1 din Legea nr. 78/2000, în condițiile în care inculpatul cunoștea că acel contract nu era încheiat cu , în calitate de arendator, prin lichidator judiciar, cum legal ar fi trebuit, ci prin unicul asociat , tatăl său, care nu avea drept de administrare al acestei societăți.

Prin urmare, față de toate aceste aspecte, cererea de revizuire formulată de către condamnatul a fost considerată inadmisibilă, urmând să fie respinsă ca atare.

În ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, instanța de fond a constatat că aceasta este inadmisibilă raportat la condițiile prevăzute de art. 475 Cod procedură penală, instanța nu este investită cu soluționarea cererii de revizuire în ultima instanță, legea prevăzând pentru prezenta hotărâre calea de atac a apelului.

Împotriva sentinței penale nr. pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul cu nr. de mai sus a formulat apel condamnatul , pentru motivele astfel cum au fost consemnate în partea introductivă a prezentei decizii, apelantul reluând practic argumentele înveredate instanței de fond.

Condamnatul a solicitat în baza art. 475 Cod procedură penală, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă sintagma "când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia", ce constituie conținutul articolului 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală, precum și sintagma "toate hotărârile care nu se pot concilia" ce constituie conținutul articolului 453 alin. 5 Cod procedură penală se referă și la situația în care starea de neconciliabilitate s-a creat între o hotărâre civilă definitivă cu caracter sancționator și, pe de altă parte, o hotărâre penală definitivă, în condițiile în care ambele hotărâri definitive au ca obiect stări de fapt identice sau conexe.

Față de cele menționate mai sus, Curtea a pus în discuție la termenul din 19.10.2022, admisibilitatea cererii formulate de către apelant privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a unor chestiuni de drept.

Opinia apelantului și a Ministerului Public privind admisibilitatea prezentei sesizări se regăsesc în încheierea de dezbateri din data de 19.10.2022, care face corp comun cu prezenta încheiere de sesizarea a Înaltei Curți.

În completarea opiniei apelantului, redăm aici conținutul concluziilor scrise depuse de acesta prin avocat ales la dosar la data de 02.11.2022, după cum urmează:

Apelantul a arătat că potrivit art. 475 Cod procedură penală, sesizarea adresată instanței supreme, competentă să pronunțe o hotărâre prealabilă obligatorie pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții: 1. sesizarea să fie formulată de un complet de judecată al unei instanțe cu gradul cel puțin de tribunal, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; 2. soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării; 3. sesizarea să se refere la o chestiune de drept asupra căreia instanța supremă nu a statuat anterior conform art. 475 Cod proc penală (referitor la dezlegare chestiuni de drept) sau conform art. 471 Cod proc penală (referitor la recurs în interesul legii); de asemenea, pe rolul instanței supreme nu există cauze privind dezlegarea unor chestiuni de drept sau soluționarea unor recursuri în interesul legii, aflate în curs de desfășurare, care să aibă un obiect identic.

1. Sesizarea să fie formulată de un complet de judecată al unei instanțe cu gradul cel puțin de tribunal, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

În speță, în caz de admitere a sesizării, cererea ar fi formulată de Curtea de Apel Galați, instanță ce se încadrează în prima condiție impusă de legiuitor.

2. Soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

A apreciat apelantul că respectiva chestiune de drept supusă dezlegării instanței supreme poate fi deopotrivă o chestiune de drept material/substanțial penal, dar și o chestiune de drept procesual penal. Așa cum a statuat doctrina judiciară, cităm: "Chestiunea de drept care constituie obiectul sesizării trebuie să vizeze, de regulă, o problemă de drept penal material, de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei. Cu toate acestea, prin excepție, problema de drept care formează obiectul sesizării poate fi circumscrisă sferei normelor procesual penale cu condiția ca interpretarea dată în dezlegarea respectivei chestiuni să aibă consecințe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că decizia în dezlegarea problemei de drept să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal." (a se vedea lucrarea Ion Neagu, Mircea Damaschin - Tratat de procedură penală - Partea specială, Ediția a IV-a, revizuită și adăugită, Universul juridic, București 2022, pagina 508).

Punctul de vedere exprimat în această doctrină judiciară are la bază Decizia penală nr. 11/2014 a ÎCCJ publicată în Monitorul Oficial nr. 503/07.07.2014, punct de vedere reconfirmat prin Decizia penală nr. 17/2016 tot a ÎCCJ publicată în Monitorul Oficial nr. 885/04.11.2016.

A concluzionat, sub acest aspect, că obiect al sesizării adresate ÎCCJ conform art. 475 Cod procedură penală pot fi chestiunile de drept care vizează fie aspecte de drept material penal, fie aspecte de drept procesual penal.

În altă ordine de idei, așa cum a statuat ICCJ prin Decizia penală nr. 14/2015 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin sesizarea conform art. 475 Cod procedură penală tindem la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, respectiv interpretarea și aplicarea dispozițiilor cazului de revizuire prevăzut de art. 453 alin. 1 lit. e Cod procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 453 alin. 5 Cod procedură penală *și anume dacă textele respective au în vedere și situația în care starea de inconciliabilitate se creează între hotărâri ce au o natură diferită, respectiv între o hotărâre nepenală (pronunțată de o instanță specializată administrativă, civilă, fiscală, insolvență, de dreptul muncii) și o hotărâre penală a cărei revizuire se solicită.*

Concret, starea de inconciliabilitate s-a creat prin soluțiile contrare mai jos menționate:

Sentința penală nr. _____ pronunțată de Tribunalul Brăila - Secția Penală în dosarul nr. _____, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. _____ pronunțată de Curtea de Apel Galați - Secția Penală;

Decizia nr. pronunțată de Curtea de Apel Galați - Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr.

Dezlegarea chestiunii de drept, în opinia apelantului, are efect asupra modului de rezolvare a admisibilității cererii sale de revizuire. În acest sens este îndeplinită condiția relației de dependență între chestiunea de drept supusă analizei instanței supreme și admisibilitatea cererii sale de revizuire, astfel cum a statuat ICCJ prin Deciziile penale pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 11/2014 și respectiv nr. 19/2014.

Cu privire la instanța solicitantă, aceasta trebuie să fie "investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță". Această sintagmă a fost clarificată prin Decizia nr. 201/RC/17.05.2017 pronunțată de ÎCCJ - Secția Penală - Complet de recurs în casație, precizându-se că, cităm: "sesizarea pentru Decizie chestiune de drept poate fi făcută în cursul judecății căii extraordinare de atac a recursului în casație". În concluzie, mutatis mutandis există identitate de rațiuni, ubi eadem est ratio, eadem solutio esse debet, pentru ca și în cadrul celorlalte căi extraordinare de atac, inclusiv prezenta cerere de revizuire, să fie admisibilă posibilitatea formulării unei sesizări DCD conform art. 475 Cod procedură penală.

Sesizarea să se refere la o chestiune de drept asupra căreia instanța supremă nu a statuat anterior conform art. 475 Cod procedură penală (referitor la dezlegare chestiuni de drept) sau conform art. 471 Cod procedură penală (referitor la recurs în interesul legii); de asemenea pe rolul instanței supreme nu există cauze privind dezlegarea unor chestiuni de drept sau soluționarea unor recursuri în interesul legii, aflate în curs de desfășurare, care să aibă un obiect identic.

Din verificările apelantului, referitor la subiectul sesizării formulate conform art. 475 Cod procedură penală, nu a rezultat că ICCJ s-ar fi pronunțat printr-o decizie conform art. 475 Cod procedură penală sau art. 471 Cod procedură penală.

Apelantul a arătat că legea penală se interpretează întotdeauna restrictiv și unde ea nu distinge, nici interpreții sau cei care aplică legea nu au dreptul să facă interpretări extensive, care ies în afara voinței legiuitorului. Articolul 453 alin. 1 lit. e Cod procedură penală prevede că hotărârile neconciliabile trebuie să fie judecătorești, deci nu pot fi hotărâri ale organelor administrative, ale poliției, ale primarului, ale Consiliului Local, condiția fiind îndeplinită.

Hotărârile judecătorești trebuie să fie definitive, deci nu vom analiza niciodată neconciliabilitatea unor hotărâri date în primă instanță și această condiție fiind îndeplinită.

Din economia textului art. 453 alin. 4 Cod procedură penală, cu referire la cazurile de revizuire prevăzute de art. 453 alin. 1 lit. a - d și f Cod procedură penală, se desprinde ideea că legiuitorul s-a referit numai la hotărâri penale, în timp ce pentru cazul de revizuire prevăzut de art. 453 alin. 1 lit. e Cod procedură penală legiuitorul a resimțit nevoia de a introduce în sediul materiei un alineat separat. respectiv art. 453 alin. 5 Cod procedură penală, prevăzând că "(5) în cazul prevăzut la alin. (1) lit. e). toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii."

Concluzia apelantului este că legiuitorul, în cazul literei e, a înțeles să supună revizuirii toate, dar toate hotărârile neconciliabile, fără să distingă în funcție de natura civilă, comercială, administrativă sau penală a primei hotărâri judecătorești definitive neconciliabile; logic se aplică principiul ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus. În cazul nostru prima hotărâre judecătorească definitivă este hotărârea de contencios administrativ pronunțată de judecătorii specializați de la Secția Contencios Administrativ de la Curtea de Apel Galați. În speța noastră, existența a două hotărâri neconciliabile, chiar antagonice, indiferent de natura lor, este îndeplinită.

Apelantul a arătat că se observă clar, din întreaga expunere, că nu invocă nicio autoritate de lucru judecat, ci, dimpotrivă, cererea de revizuire se întemeiază, atât ca temei juridic invocat, cât și motivare, pe dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală și are în vedere realitatea deja creată, în cadrul ordinii de drept, ca urmare a apariției celor două hotărâri contrare (opuse), fiecare hotărâre având caracter definitiv, opozabilitate erga omnes, putere de lucru judecat și caracter executoriu și, deși niciuna nu este desființată de cealaltă, adevărurile judiciare proclamate de fiecare din cele două hotărâri sunt total opuse/contrare. Prin cererea de revizuire apelantul

refuză să invoce art. 453 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală și nu interferează nicio clipă cu motivarea cererii anterioare de revizuire care, pe baza Deciziei CCR Nr. 102/2021, a invocat, conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, autoritatea de lucru judecat a hotărârii instanței specializate de contencios administrativ asupra procesului penal și a hotărârii penale pronunțate care, în această logică, nu ar mai fi trebuit să existe. Dimpotrivă, prin cererea prezentă de revizuire, apelantul nu susține nici autoritatea de lucru judecat, ci pleacă de la premisa existenței în cadrul ordinii de drept a două hotărâri cu putere de lucru judecat fiecare, dar total contrare, ceea ce este alt caz de revizuire. respectiv cel prevăzut de art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală.

Concret, apelantul a arătat că hotărârea penală a stabilit că nu are nicio importanță dacă agricultorul a respectat regulamentele Curții Europene și a lucrat pământul, ci are importanță inexactitățile înscrisului numit "contract de arendă". Hotărârea din contencios administrativ a constatat, contrar celor reținute în hotărârea de condamnare, că apelantul are dreptul la subvenție, că îndeplinește singurul criteriu cerut de regulamentele europene și Decizia Landkreis și anume ca beneficiarul subvenției trebuie doar să lucreze terenul, iar subvenția să nu fie disputată cu un alt agricultor pentru același teren. Art. 44 alin. 2 din Regulamentul CE 1782/2003, modificat prin Regulamentul CE 2013/2006 a stabilit că existența sau lipsa unui contract de arendare, bun sau fals nu are nicio importanță. Este evident că cele două hotărâri judecătorești definitive sunt neconciliabile, întrucât proclamă adevăruri judiciare contrare și într-o asemenea situație ele nu pot coexista în cadrul ordinii de drept.

În sprijinul susținerii că starea de neconciliabilitate poate să apară între o hotărâre nepenală și o hotărâre penală și se impune rezolvarea neconciliabilității acestora, invocă și modul în care a fost soluționată la CEDO Cererea nr. 25159/11 *Doru Lup împotriva României*, proces în care s-a apreciat că Curtea de Apel a ignorat hotărârea civilă prin care a fost finalizată o procedură de anulare a deciziei administrative de suspendare a permisului de conducere, în condițiile în care Doru Lup a fost condamnat ulterior la 3.000 lei amendă pentru conducerea unui vehicul în perioada suspendării administrative a permisului. S-a apreciat că există "o contradicție ireconciliabilă" între hotărârea civilă prin care dispus restituirea permisului și hotărârea penală. Citează din EXPUNEREA FAPTELOR (pagina 3, alineatele 3-4), astfel cum acestea au fost consemnate de CEDO - Secțiunea a Treia, cu privire la Cererea Nr. 25159/11 Doru Lup contra România (depusă la dosarul cauzei la termenul din 18.04.2022. anexa 4): "Reclamantul a depus o cerere de revizuire. El a susținut că Curtea de Apel (n.n. Curtea de Apel Oradea - Secția Penală) a greșit. A susținut că hotărârea (n.n. civilă) din data de 1 iunie 2009, invocată de Curtea de Apel (n.n. Secția Penală), fusese anulată prin hotărârea definitivă (n.n. civilă) din data de 25 martie 2010, pe care Curtea de Apel (n.n. Secția Penală) a ignorat-o în mod vădit. A susținut că prin aceasta, Curtea de Apel (n.n. Secția penală) a nesocotit autoritatea de lucru judecat a acestei ultime hotărâri (adică hotărârea civilă din 25 martie 2010), consecința fiind o contradicție ireconciliabilă între hotărârile din datele de 25 martie (n.n. civilă) și 23 noiembrie 2010 (n.n. penală). În data de 20 iunie 2011, tribunalul județean (n.n. Instanță penală) a respins cererea pe motiv că revizuirea ar putea fi acordată numai dacă ar exista o contradicție între hotărârile penale. Cu toate acestea, hotărârea (n.n. civilă) din data de 25 martie 2010 fusese pronunțată în contextul unei proceduri civile. Unul dintre judecătorii completului de judecată a exprimat o opinie divergentă argumentând în favoarea revizuirii. Recursul reclamantului a fost respins de Curtea de Apel Oradea (n.n. Secția penală)."

Ceea ce este extraordinar în speța Doru Lup împotriva României, a apreciat apelantul, însăși poziția pârâtului Statut Român care, pentru a stinge litigiul la C.E.D.O., a recunoscut printr-o declarație, cităm: "6. Declarația avea următorul cuprins: "Guvernul declară, prin această declarație unilaterală, recunoașterea încălcării articolului 6 paragraful 1 din Convenție, cu privire la încălcarea autorității unei hotărâri definitive (n.n. civile). Guvernul este dispus să-i plătească d-lui Doru Lup cu titlu de satisfacție echitabilă, suma de 3.240 Euro (trei mii două sute patruzeci de euro), sumă pe care o consideră rezonabilă prin prisma jurisprudenței Curții." (Extras din

Decizia CEDO - Secțiunea a IV referitoare la Cererea nr. 25159/1 1 Doru Lup c România, paragraful 6 - depusă la dosarul cauzei la termenul din 18.04.2022. anexa 5).

Revenind la speța sa, apelantul a fost la fel supus la două proceduri paralele, concomitente privind obținerea subvenției APIA, ambele proceduri fiind finalizate prin hotărâri judecătorești definitive, fiecare hotărâre bucurându-se de puterea de lucru judecat, adică al prezumției de adevăr absolut, deși fiecare dintre ele o contrazice pe cealaltă.

A apreciat că și în cazul său au existat la fel două proceduri, respectiv una administrativ - contencioasă și alta penală, ce au fost finalizate cu hotărâri definitive contradictorii, respectiv o hotărâre contencios-administrativă "de achitare", urmată de o hotărâre penală "de condamnare" pentru aceeași faptă, astfel încât s-au pronunțat hotărâri ireconciliabile care se exclud reciproc.

A considerat că, în afara și independent de autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri asupra celeilalte sau de respectarea/nerespectarea principiului ne bis in idem, în situația în care s-a ajuns în prezent și anume situația în care avem două hotărâri definitive, irevocabile, inatacabile, executorii, fiecare valabilă și bucurându-se de prezumția irefragabilă de adevăr, putem constata că prima hotărâre definitivă de contencios administrativ are per se putere de lucru judecat, dar și a doua hotărâre, respectiv hotărârea ulterioară, adică hotărârea definitivă penală, are per se aceeași putere de lucru judecat. Puterea de lucru judecat a primei hotărâri de contencios administrativ nu este inferioară, ci dimpotrivă este egală cu puterea de lucru judecat a hotărârii definitive penale.

Așa cum a statuat C.E.D.O. atunci când cele două proceduri judiciare au avut la bază aceleași circumstanțe factuale și premise care au fost decisive pentru stabilirea soluției (adică a realității judiciare privind legalitatea sau nelegalitatea încasării subvenției APIA de către , al cărui administrator era condamnatul) era normal să fie stabilită o unică realitate judiciară. Această contradicție nu poate fi rezolvată în final decât conform art. 460 alin. 4 Cod procedură penală prin reunirea într-un singur dosar al celor două dosare în care s-au pronunțat hotărârile definitive antagonice, urmând ca, pe baza argumentelor și probelor pro și contra, să fie adoptată, în urma rejudecării, o singură hotărâre judecătorească care să înlocuiască starea de hotărâri neconciliabile cu o unică hotărâre judecătorească.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 475 Cod procedură penală:

Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din interpretarea dispozițiilor legale mai sus invocate, se desprind mai multe condiții cumulative și obligatorii de admisibilitate a unei astfel de proceduri.

În primul rând, titularii cererii de sesizare pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pot fi: un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, care sunt investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță. Această noțiune cuprinsă în dispozițiile art. 475 Cod procedură penală a fost interpretată în sensul că sesizarea trebuie formulată de către instanța care va statua ca ultim grad de jurisdicție, nerespectarea acestei condiții conducând la respingerea ca inadmisibilă a cererii.

În prezenta cauză, Curtea de Apel Galați urmează să se pronunțe în ultimă instanță asupra cererii de revizuire formulată de către revizuentul apelant în fața primei instanțe – Tribunalul Brăila – împrejurare ce determină îndeplinirea acestei dintâi condiții obligatorii de admisibilitate.

În al doilea rând, pentru a fi admisibilă, sesizarea I.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept trebuie să vizeze chestiuni de drept de care depinde soluționarea pe fondul cauzei.

Față de aceste împrejurări, chestiunea de drept invocată reprezintă o problemă de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, chiar dacă ea reprezintă o problemă de drept procesual penal, fiind singura modalitate în care i se asigură petentului remediul procesual eficient pentru evaluarea situației sale procesuale.

În acest sens, dezlegarea are influență directă asupra soluționării pe fond a cauzei în materialitatea sa (fondul acțiunii penale), întrucât în ipoteza în care interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție va fi în sensul de a considera admisibilă formularea unei cereri de revizuire în cazul în care cele două hotărâri definitive care nu se pot concilia sunt, una penală și cealaltă civilă/de contencios administrativ, finalitatea unei astfel de proceduri ar conduce la rejudecarea cererii de revizuire în cadrul căreia se poate dispune rejudecarea cauzelor reunite potrivit regulilor de procedură privind judecarea în primă instanță, influențând în mod direct soluționarea fondului acțiunii penale și civile din cadrul procesului penal.

Jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție a definitivat parametrii în care trebuie analizată natura juridică a problemei de drept supusă analizei instanței superioare în considerarea dispozițiilor art. 475 Cod procedură penală declarând admisibile mai multe sesizări de pronunțare a unor hotărâri prealabile privind chestiuni de drept procesual penal.

Astfel, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 2 februarie 2015 a fost admisă sesizarea prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "care este calea de atac legală în urma desființării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală (revizuirea în cazul hotărârilor C.E.D.O.), în condițiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicție (primă instanță, apel și recurs), în ultimă instanță soluționându-se recursul procurorului". Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în urma desființării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art. 465 din Codul de procedură penală, în condițiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicție (primă instanță, apel și recurs), în ultimă instanță soluționându-se recursul procurorului, calea de atac este recursul în forma și reglementarea prevăzute de lege la data judecării recursului inițial. În motivarea acestei decizii s-a arătat că, deși obiectul sesizării îl reprezintă o problemă ce se circumscrie sferei normelor procesual penale, de dezlegarea chestiunii de drept depinde "soluționarea pe fond a cauzei", având în vedere diferențele majore între căile de atac prevăzute atât în legislația în vigoare de la 1 februarie 2014, cât și în cea anterioară acestei date.

Prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 5/2015 a fost admisă sesizarea prin care se solicita pronunțarea unei hotărâri prealabile, în sensul "dacă hotărârea pronunțată în soluționarea căii de atac extraordinare prevăzute de art. 426 din Codul de procedură penală și împotriva unei sentințe pentru care nu este prevăzută de lege o cale de atac poate fi supusă apelului, conform art. 432 alin. (4) din Codul de procedură penală. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că hotărârea pronunțată în procedura examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, împotriva unei sentințe pentru care nu este prevăzută o cale de atac, nu poate fi supusă apelului. În motivarea deciziei s-a arătat, referitor la condiția dependenței dintre soluționarea pe fond a cauzei și lămurirea ce ar fi dată chestiunii de drept, că problema admisibilității căii de atac a apelului în ipoteza analizată are consecințe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Instanța supremă a arătat în continuare că, spre deosebire de situațiile când faza procesuală în care se află cauza exclude de plano rezolvarea fondului cauzei, în calea extraordinară a contestației în anulare, dacă s-ar ajunge la concluzia admisibilității apelului, ar exista posibilitatea trecerii în etapa judecării contestației în anulare.

Prin Decizia nr. 22/2015 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis sesizarea prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept,

în sensul că "în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală instituția redeschiderii procesului penal este aplicabilă doar proceselor în care a avut loc o soluție pe fond a cauzei (judecata în primă instanță și în calea ordinară de atac) sau și celor care au avut ca obiect soluționarea unor căi extraordinare de atac (contestație în anulare, revizuire) ori a altor cereri". Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizuirii. Instanța supremă a arătat că de modul de soluționare a fondului cererii de redeschidere a procesului penal depinde lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a chestiunii de drept vizând admisibilitatea cererii.

Așa cum s-a dispus prin decizia penală nr. 11/2014 a ÎCCJ publicată în Monitorul Oficial nr. 503/07.07.2014 și Decizia penală nr. 17/2016 a ÎCCJ publicată în Monitorul Oficial nr. 885/04.11.2016, obiect al sesizării adresate ÎCCJ conform art. 475 Cod procedură penală pot fi chestiunile de drept care vizează ***fie aspecte de drept material penal, fie aspecte de drept procesual penal.***

În opinia Curții, este îndeplinită și cea de a treia condiție de admisibilitate, întrucât nu există nicio hotărâre prealabilă sau vreun recurs în interesul legii care să fi analizat problema de drept ridicată în prezenta cauză, iar nici pe rolul acestor complete de la Înalta Curte de Casație și Justiție nu există vreun recurs în interesul legii sau o sesizare pentru pronunțarea unei dezlegări de drept a chestiunii juridice în discuție.

Sintetizând, Curtea conchide că sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Referitor la opinia completului, precizăm următoarele:

Revizuirea care se întemeiază pe dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală, poate avea loc atunci când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia, legiuitorul neprevăzând dacă aceste hotărâri judecătorești pot fi numai de natură penală, ori și de natură civilă, or, la prima vedere, așa cum a arătat și apelantul, *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus (unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă).*

Finalitatea acestei revizuri speciale este așadar înlăturarea din sfera ordinii de drept a unor hotărâri judecătorești definitive care conțin o eroare judiciară ce aduce gravă atingere ordinii de drept constituțională, prin neconciabilitatea lor, și pronunțarea unei noi hotărâri judecătorești, care să reflecte aceeași realitate juridică.

Din economia textelor de lege invocate, în materie de revizuire, s-ar părea totuși că pentru acest caz de revizuire nu se pot invoca decât două hotărâri judecătorești definitive pronunțate în materie penală, latura civilă urmând să facă obiectul unei revizuri conform Codului de procedură civilă.

Totuși, trebuie să avem în vedere și recenta hotărâre dată de C.E.D.O. în cauza Doru Lup contra României, litigiul fiind tranșat pe cale amiabilă de Statul Român, în care instanța de la Strasbourg a luat act de declarația Guvernului României care a recunoscut încălcarea articolului 6 paragraful 1 din Convenție, cu privire la încălcarea autorității unei hotărâri definitive civile, de către o instanță penală, în condițiile în care în procedura de revizuire în materie procesual penală, instanța română a arătat că nu se poate recunoaște neconciabilitatea dintre o hotărâre civilă și una penală și a considerat cererea reclamantului ca inadmisibilă pe temeiul art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală.

În cauza de față, unde apelantul invocă neconciabilitatea dintre Sentința penală nr. _____ pronunțată de Tribunalul Brăila - Secția Penală în dosarul nr. _____, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. _____ pronunțată de Curtea de Apel Galați - Secția Penală și Decizia nr. _____ pronunțată de Curtea de Apel Galați - Secția Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. _____, hotărâri

judecătorești care ar fi contradictorii și ar fi interpretat diferit, în opinia apelantului, o aceeași realitate juridică, în contextul în care reclamantului i-au fost până în prezent închise toate căile interne în vederea remedierii situației sale juridice, inclusiv revizuirea pe temeiul art. 453 alin. 1 lit. f) Cod procedură penală, fiindu-i respinsă ca inadmisibilă, deși ar fi invocat în litigiul principal neconstituționalitatea dispozițiilor art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, text declarat neconstituțional prin Decizia nr. 102/2021 a Curții Constituționale a României, iar singura cale juridică ce i-ar mai fi rămas conform legii procesual penale române fiind prezenta procedură de revizuire pe un alt temei juridic – art. 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală –, considerăm că este necesară dezlegarea acestei chestiuni de drept, în vederea justei soluționări a prezentului apel.

De aceea, va admite cererea formulată de revizuentul – condamnat prin avocat ales.

În baza art. 475 Cod procedură penală va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă sintagma "când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia", ce constituie conținutul articolului 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală, precum și sintagma "toate hotărârile care nu se pot concilia" ce constituie conținutul articolului 453 alin. 5 Cod procedură penală se referă și la situația în care starea de neconciliabilitate s-a creat între o hotărâre civilă definitivă cu caracter sancționator și, pe de altă parte, o hotărâre penală definitivă, în condițiile în care ambele hotărâri definitive au ca obiect stări de fapt identice sau conexe.

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală va suspenda judecata cauzei având ca obiect apel – cerere de revizuire, până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DISPUNE

Admite cererea formulată de revizuentul – condamnat prin avocat ales.

În baza art. 475 Cod procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă sintagma "când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia", ce constituie conținutul articolului 453 alin. 1 lit. e) Cod procedură penală, precum și sintagma "toate hotărârile care nu se pot concilia" ce constituie conținutul articolului 453 alin. 5 Cod procedură penală se referă și la situația în care starea de neconciliabilitate s-a creat între o hotărâre civilă definitivă cu caracter sancționator și, pe de altă parte, o hotărâre penală definitivă, în condițiile în care ambele hotărâri definitive au ca obiect stări de fapt identice sau conexe.

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală suspendă judecata cauzei având ca obiect apel – cerere de revizuire, până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 17.11.2021.

Președinte,

Judecător,

Grefier,